

rens Side ved Optrinene i Krigsretten, har den unge Mand overfor Retten i Silkeborg under Eds Ansvar gentaget endogsaa i forstærket Form, og der er derfor ikke mindste Grund til at tvivle om, at det er rigtigt. Krigsrettens Medlemmer har imidlertid ogsaa været afhørte, og disse Vidneudsagn gaar mærkeligt nok ud paa, at Vidnet „husker ikke“, „erindrer ikke“ o. s. v. Paa de fleste afgørende Punkter er det umuligt at faa nogen Klarhed, thi de skyder sig ind under, at de husker ikke, hvad der er sket. Men der er et Svar, som jeg synes er særdeles betegnende, fra den menige Soldat, der medvirkede i Krigsretten. Der spørges denne menige Soldat: Var Auditørens Optræden ubehersket, grov, uretfærdig og fornærmelig for Arbejdssoldaten? Dertil svarer den menige Soldat: Nej, ikke efter militære Forhold. — Nej, det er vistnok meget rigtigt, at efter militære Forhold er den ikke fornærmelig og grov. Der er de vistnok vante til den Kost, saa der skal meget til, inden en Soldat føler sig fornærmet og krænket, fordi han bliver æreskændt og tituleret af sine overordnede paa en Maade, som man i det private Liv ikke vilde taale. Det er derfor særdeles betegnende, at han svarer: Nej, ikke efter militære Forhold.

Jeg ønsker, at denne Sag ligesom den Sag, min Partifælle fra Fredericia (L. Rasmussen) fremdrog, skulde bidrage til, at den Ændring af de bestaaende Forhold, som nødvendigvis maa kræves med Hensyn til Militærvæsenet, de militære Retter o. s. v., hurtigst muligt maa finde Sted. Ligesom jeg udtalte, da jeg begyndte, skal jeg sige, at jeg beklager, at det ikke lykkedes, da vi sidst havde den militære Retspleje til Revision, at faa de Ændringer gennemført, som blev foreslaaet fra radikal og socialdemokratisk Side. Saa vilde man bl. a. have kunnet undgaa den Affære, jeg her har omtalt.

Jeg vil gerne slutte med at henstille for det første til den højtærede Forsvarsminister, at han for Fremtiden vil være meget forsigtig med at give Krigsretterne Adgang til at indkalde civile Personer for Retten. Saa vidt jeg ved, kan en saadan Indkaldelse ikke finde Sted, uden at Ministeriet har billiget det, og jeg synes, at dette Tilfælde i høj Grad opfordrer til at være forsigtig med at give en saadan Tilladelse. Dernæst vil jeg henstille til den højtærede Minister, at denne Sag, naar den en Gang slutter, ved den civile Ret maa blive taget op til fornyet Overvejelse og Undersøgelse. Det er muligt, at der under den civile Sag,

der er rejst mod mig som ansvarshavende Redaktør af et Blad, kan være fremkommet saadanne Oplysninger, som kan være af Betydning ogsaa til Belysning af Spørgsmaalet, set fra Forsvarsministerens Standpunkt som den paagældende Auditørs øverste foresatte. Jeg vil derfor haabe, at Sagen maa blive taget op til fornyet Overvejelse og Undersøgelse, og endvidere vil jeg haabe, at det, som er sket baade i denne Sag og i de Sager, som min ærede Partifælle fra Fredericia fremdrog, maa bidrage til, at man fremskynder sit Arbejde i den Kommission, som er nedsat med den Opgave til fremkomme med et Forslag om en ny Ordning angaaende den militære Retspleje og Straffelov. Det er, synes jeg, meget uheldigt, at der skal gaa ret lang Tid under den nuværende Ordning, thi det virker nedbrydende paa Retsbegreberne, at saadanne Ting, som jeg her har omtalt, kan finde Sted. Derfor har det Hast med at faa dette Arbejde tilendebragt, saaledes at vi kan komme bort fra de militære Retter. Endelig vil jeg udtale Haabet om, at Fremdragelsen af disse Begivenheder — der er jo desværre Begivenheder nok, som viser, hvor uheldig Ordningen er baade med Hensyn til de militære Retter og i det hele taget indenfor Militæretaten — og de sørgelige Erfaringer, som de unge Mennesker gør i deres Soldatertid, efterhaanden maa rejse en saadan Uvillie, en saadan Storm mod Militærvæsenet, at vi kan komme bort fra dette Militærvæsen, som kun avler Raahed og nedbryder Respekten for Individets Ret.

K. M. Klausen: Under Marineministeriets Budget har der været forhandlet et Spørgsmaal om Statens Overtagelse af Malerarbejdet ved Orlogsværftet. Enhver vil kunne forstaa, at dette Arbejde er af et meget stort Omfang, og at det derfor er meget betydelige Summer, der aarlig gives ud til Malerarbejde. Forholdet har hidtil været det, at Orlogsværftet har kontraheret med et privat Firma om dette Arbejdes Udførelse, men vi har nu i Finansudvalget rejst det Spørgsmaal, om Staten ikke selv kunde overtage det. Jeg tror, det vilde være en betydelig Fordel, om dette kunde ske. Jeg kan henvise til, hvad der er sket i andre lignende Virksomheder. F. Eks. har hos Burmeister & Wain Malerarbejdet tidligere været overdraget et privat Firma, men Værftet har nu selv overtaget det; det samme er Tilfældet ved Flydedokken, og noget lignende